

487586

ANUL I. — No. 1.

Sâmbătă 1° Ianuarie 1938

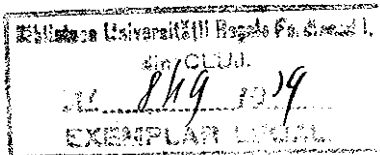
Freamăt Tinerească

Revista Liceului Comercial „MARELE VOEVOD MIHAI“

MARIA SA MARELE VOEVOD DE ALBA-IULIA

EDITURA „PACE“, STRADA SFINTII APOSTOLI, 10 bis. BUCUREȘTI.

S U M A R U L :

Marele Voerod Mihai de Alba-Iulia (ilustrațiune).

Freamăt tinerec . . . . . **

Patronul nostru . . . . . **

Freamăt tinerec (poezie) . . . . . H. V.

Dra 8 și 5 minute (schiță) . . . . . Aurelian Rădulescu

Noaptea (poezie) . . . . . Traian Popescu

Nașterea Domnului . . . . . Iordan Avram

Noaptea de Crăciun (poezie) . . . . . Mircea Teodorescu

Viata și opera lui Marconi . . . . . Romulus Ceptureanu

*Cooperatia și începuturile ei în
România* . . . . . Vasile Eftimie

Viata-i o joacă . . . . . F. G.

Multe și mărunte : Munca de folos obștesc, Cronică Sortivă,
De toate — *Dela „Straja Țării”* — *Recenzii* — *Ilustrațiuni*.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

FREAMĂT TINERESC

Cine se scoală odată cu zorile, după o noapte liniștită și senină, departe la țară, va fi isbit de răcoarea înviorătoare a dimineții și va simți pe față adierea plăcută a unui vânt care face să tremure freamătat frunzele copacilor. Este o involburare care pare că se iscă din chiar senin. Natura freamătă înfiorată înainte de sosirea Craiului cu păr bălai: Soarele.

Dimineața este tinerețea zilei, după cum tinerețea este dimineața vieții. După seninătatea adormită și fără griji a copilăriei, se anunță deșteptarea la viața adevărată a bărbăției, a idealurilor mari și a faptelor în slujba acestor idealuri.

Dar idealul — soarele vieții noastre — nu apare dintr'o dată. El își trimite mai întâiu solii săi, dorinți neconturate, gânduri numai pe jumătate lămurite frământă tinerețea și o încântă. E freamătul zorilor, freamătul tinereții care nu trebuie lăsat să treacă fără a fi canalizat spre folosul vieții de mai târziu.

Revista „Freamăt Tineresc“ va căuta să facă acest lucru. Cu stângăcie poate, dar cu inima deschisă și curată ea va încerca să prindă în imagini și cuvinte, pentru frumoasele amintiri de mai târziu, picăturile de rouă căzute din coama zorilor.

Patronul nostru

Liceul la care învățăm are deosebita cinste de a purta numele aceluia care este speranța noastră a celor tineri și speranța de mâine a României. Este Măria Sa Marele Voevod Mihaiu.

Știm că toate speranțele noastre sunt îndreptățite, pentru că de pe acum Măria Sa dă dovada unui suflet ales și a unei voințe de conducător.

Iată ce spune despre Măria Sa, Marele Voevod Mihaiu, Domnul Maior Teofil Sidorovici, comandantul „Strajii Țării“ :

„Mândrul nostru Voevod recunoaște meritul fiecăruia. Odată într'o temă, spre Copăceni, din cauza a doi camarazi, Cuibul Măriei Sale fusese învins de cuibul celălalt, lucru pe care însuși l-a recunoscut la critică. Măria Sa și-a așezat cuibul în linie și le-a dat onorul, felicitând pe conducător. Dar n'a fost numai atât. Înțelegând că ceilalți doi erau mai puțin rezistenți la drum și deci trebuiau cruțați în continuarea temei, ceilalți s'au legat ca ei singuri să facă totul.

O altă distinsă calitate a Măriei Sale Voevodul, este credința Sa în păstrarea datinelor creștinești. Și dacă stăm să ne întrebăm cinstit, câți dintre cei de o seamă cu El s'au mărturisit, au postit, au luat parte la deniile din săptămâna mare și s'au împărțășit, vedem ce lecție de care nu ne este iertat să nu ținem seama, ne-o dă Vlăstarul Dinastiei noastre.

Conștiincios în îndeplinirea datoriei, supus și ascultător față de Ilustrul Său Părinte și față de Comandanți, păstrător de ordine, muncitor fără pereche, iubitor de camarazi și prietător al strădaniei lor, silitor la învățătură și sprijinitor al celor slabi, darnic și pilduitor în faptă, iubitor de animale și cruțător cu cei ce greșesc, Măria Sa Marele Voevod Mihaiu rămâne Făt-Frumosul basmului românesc și mândria cea mai de preț a Străjerilor de pretutindeni“.

Freamăt Tineresc

*Ne-a venit fără de veste
Ca o zână din poveste,
Și cu nume ștregăresc :
I-am zis : „Freamăt tineresc“.*

*E modestă și e mică
Dar de asta nu ni-e frică,
Căci elevii o citesc,
Tot cu... „freamăt tineresc“.*

*Și mai credem c'o să iasă
Treabă bună și aleasă,
Că-i cu suflet românesc,
Acest „Freamăt tineresc“.*

H. V.
Cl. 7-a A.

ORA 8 și 5 MINUTE

(Schiță)

Ora 8 și 5 minute. Un elev de statură mijlocie, cu șapca aruncată în grabă pe cap, haina în dezordine, murdar pe mâna dreaptă de cerneală, ținând cu cealaltă mână ghiozdanul vechi, aleargă cu ochii aproape închiși și fața galbenă, spre poarta de stejar străjuită de inscripția cu ramă verde: „Intrare în internat“. O deschide încet, aproape fricos, să nu o lovească prea tare și apoi își continuă drumul pe micul asfalt care duce la o scară de piatră. Aceiași inscripție se reazimă pe fruntea ușii. Ușa cu geam mare, scârție sub impulsul ce i-l dă elevul să se deschidă. Intrat, privește cu teamă în sus și apoi, ca și cum și-ar fi luat o piatră de pe inimă, se îndreaptă cu pași mari spre holul slab luminat din fața sa. Se apropie în zig-zag de ușa întredeschisă din fundul holului și intră. Ușa se trânteste îngrozită, lăsând să răsunе zgomotul pe sălile pustii. Holul revine încet la singurătatea de mai înainte. Străjuit de patru uși, el așteaptă mereu ecoul răsleț venit de aiurea. O scară de piatră pornește din stânga unei uși, laterala cu intrarea, și se prelinge ca o pisică lingusitoare pe lângă peretele sobru. Un scurt antreu, din care aceiași pisică se prelungește în jos. În antreu semi-obscuritatea este domnitoare. Liniile albe ale unui calorifer se conturează vag, lângă ușa cu geamuri mari. Dar iată: atmosfera greoaie se turbură din cauza unui zgomot ciudat.

Un clănțănit ca de fiare lovite începe să neliniștească lucrurile înconjurătoare. Clănța ușii, care la ora 8 și 5 înghițise lacomă pe elevul întârziat, se îndreaptă acum în sus și în jos într'un ritm nervos. Deodată rămâne cătând cu milă în jos, și ușa se dă de perete. Cineva de vre-o 19-20 ani, îmbrăcat în negru, cu părul zbârlit și fața uscățivă, pășeste în holul răsunător. În urma lui un șirag de elevi pășesc tăcuți. A! uite și pe micul dela 8 și 5. Fa-

ța roșie, ochii plânși, merge clătănându-se vorbind cuvinte neînțelese de nimeni. „Te voi ține minte d-le“. Atâta spuse și o rupse la fugă pe scară. Pe cine să țină minte?

AURELIAN RĂDULESCU
cl. VIII-a

NOAPTEA

*Adormite-s toate'n prunduri
Obosite's genele
Numai greerii în triluri
Mai străbat poenele.*

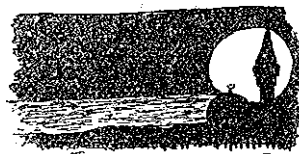
*Luna c'o lumină blândă
Luminează luncile,
Doarme plugu'n bătătura
Dorm pe câmpuri muncile.*

*Lângă moara părăsită
Rupte-s stăvilarele
Și în turnul vechi al morii
Cântă bocitoarele*

*Cu un tremur bin de undă
Șoptesc tainic apele,
Zarea zării ostenită
Își închide pleoapele.*

*În tăcere doarme satul
Și pădurea tace
Lunci și ape dorm sub lună
Pe pământ e pace*

TRAIAN POPESCU
cl. VII-a A

Nașterea Domnului

Dela un capăt la altul al lumii, creștinii, în cântece de slavă și de închinăciune, vor sărbători Nașterea Mântuitorului.

În glas de clopote, în ceasul liniștei și bucuriei pe care o revarsă în suflete această zi, drept credincioșii, își poartă gândul departe, în Betleemul creștinătății, acolo în staulul peșterii în care a văzut lumina zilei, Fiul Domnului.

Și gândul împletește din nou icoana pruncului culcat în iesle, în noaptea în care îngerul vestea păstorilor din preajma peșterii: „Vestesc vouă, bucurie mare, care să fie la tot poporul. Că s'a născut vouă astăzi Mântuitor, care este Cristos Domnul, în cetatea lui David“.

Și, cu adevărat, sfântul prunc care, mai târziu, prin suferințele Lui, avea să mântuiască lumea de păcatul strămoșesc, a făcut bucuria celor care l-au văzut, după cum peste câteva zile sărbătoarea Nașterii Lui va înveseli întreaga creștinătate.

Atunci toți lasă munca de toată ziua, pentru un scurt timp, pentru a face loc acestei sfinte zile.

Este una din zilele care luminează și înveselește, atât bordeiul săracului ca și palatul bogatului, datină care alină suferințele, în care ne-am născut și-am crescut și pe care acum o cinstește orice bun creștin.

Dar, Nașterea Domnului, ca orice sfântă sărbătoare, este un minunat moment de reculegere pentru o mai bună și mai adâncă înțelegere a rostului vieții.

Printre imnurile de slavă și de închinăciune, se va înălța, ca un suprem ecou, urările oamenilor, — urări de sănătate, de fericire și de voe bună... O asemenea urare o adresăm și noi către cetitorii noștri.

IORDAN AVRAM
cl. VII-a A.

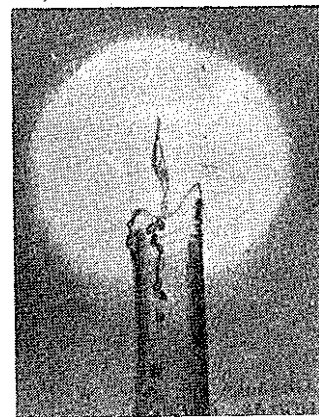
Noaptea de Crăciun

*Cad. fulgii de zăpadă
Și se aștern grămadă,
Pe tot în drumul lor;
Iar seara se coboară,
Sfioasă și ușoară,
Din lumea stelelor.*

*Străbat răsleț din tinde,
Frânturi de vechi colinde,
Pornite către cer;
Iar fumul urcălene,
Ca un bătrân Moș Ene,
Nepăsător de ger.*

*În noaptea asta sfântă,
Când heruvimii cântă,
O stea lucit-a sus..
Cu mii de ani în urmă,
În adăpost de urmă,
S'a născut Iisus.*

MIRCEA TEODORESCU
cl. VIII-a

Viața și opera lui Marconi

Unul din exponenții geniului latin a fost și Marconi omul care, prin invențiunile sale a deschis o eră nouă în ramura electricității aplicate. Viața sa este plină de emoții, dela bucuria reușitei până la desnădejdea nefericirii casnice.

Născut la 25 Aprilie 1874 în Bologna, Guglielmo Marconi cu o constituție fizică cam subredă se pasionează pentru studierea științelor pozitive, în special a electricității, din care cauză profesorii din acea vreme nu prea făceau bune pronosticuri asupra carierei elevului. Ca tânăr, fiind în curent cu toate evenimentele științifice din acea vreme, el ia cunoștință de frumoasele descoperiri electrice, dintre care cea a lui Brauly care în anul 1890 dovedise că undele electro-magnetice pot provoca efecte mecanice la distanță, și stimulat de acestea se dedică cercetărilor.

În vila părintească Grifoni din Pontecchio genialul inventator trebui să se lupte, ca în totdeauna, cu prejudecățile contimporanilor pe care însă le învinge și cu ajutorul unui credincios asistent — țăranul Mignoiu — el are prima izbândă. Marconi își instalează aparatele receptoare după o colină unde asistentul său e pus să observe înregistrările, iar în caz afirmativ, să dea de veste printr'un foc de pușcă, și el la aparatele de emisie transmite. Imediat primește înștiințarea că experiența a reușit. Și astfel, în tăcere, cu ajutorul unui țăran, Marconi inventează telegrafia fără fir, în anul 1895.

Descoperirea fiind privită cu neîncredere, el este silit din cauza greutăților financiare să plece în Anglia, unde după nenumărate încercări, reușește să mărească raza de radio comunicare dela 1630 m. până la 15 km. Dar ținta lui precisă era comunicarea radio-telegrafică între continente. De aceea el pornește în 1901 la o nouă serie de experiențe la Poldhu, punc-

tul cel mai apropiat de America, dar și cel mai bătut de furtuni. Cu greutate enorme el ridică instalațiile compuse din 20 turnuri de lemn, cari sunt distruse de elementele naturii ca un semn de protest pentru secretul ce era gata să i-l răpească. În fine, după definitivarea lor terminare Marconi trece oceanul și debarcă în Teranova. Planul era făcut ca la 21 Decembrie 1901 ora 12 jum. să se transmită 3 semnale. La ora fixată tot oceanul era în plină furtună; nenumărate trosnituri băteau în casca la care Marconi asculta. Data sorocită reușitei experienței se apropiase când, printre nenumăratele sgomote electrice ale naturii, se auziră slab

Marconi

dar precis 3 semnale. Parcă erau vești din altă lume!... Bucuria fu delirantă. Toate teoriile vremii, că undele electrice nu țin seamă de curbura pământului, căzură. Acum telegrafia fără fir (t. f. f.) mergea sigur pe calea progresului și al rezultatelor cu adevărat reale.

Deabia acum savantul este încărcat de onoruri din partea guvernului italian și după atâția ani de muncă încordată la 31 de ani el se însoară. Dar experiențele le continuă. Până atunci nu se putea transmite decât semnele mecanice — sistem Morse — când iată că în anul 1907 americanul Lee de Frest descoperă lampa

cu 3 electrozi. Marconi o aplică imediat experiențelor sale și obține un rezultat uimitor: Transmiterea graiului omenesc prin unde, luând astfel naștere radiofonia.

În urma acestor admirabile realizări, nu numai științifice dar și practice, el, instalând cel mai mare post de radio-telegrafie la Coltano, regele Italiei îl invită la castelul său din San-Rosore și-l decorează. Dar acest mare geniu trebuia să și sufere. Întorcându-se dela serbare el este victima unui accident de automobil, de pe urma căruia pierde un ochi. Puțin după aceea atmosfera căminului se tulbură, caută despărțirea, legea nu-i dă voie și atunci își găsește refugiu tot în cercetările științifice. În 1920 emite primul concert radiofonic, transmite fotografii prin t.f.f., lucrează la conducerea mașinilor și avioanelor din depărtare, la televiziune, în domeniu micronudelor, la conducerea vaselor prin ceața cea mai opacă și în fine lucrează la un proiect mare „transmiterea energiei prin unde electrice“, în care scop după multe experiențe reușește să aprindă luminile din Sidney și Rio-de-Janiero. Dar acest vis nu l-a putut înlăptui pentru că el moare în luna Iulie din acest an în vârstă de 63 ani.

Importanța descoperirilor sale este de netăgăduit. Marconi în afară că a găsit mijlocul cel mai practic și eficient de a transmite vestile, dar prin invențiile sale el a deschis o nouă ramu-

ră de activitate economică. Peste tot vedem că, în legătură cu aceasta s'au născut o serie de noi industrii, a luat ființă o ramură a comerțului pentru plasarea acestor produse și deci un nou mijloc de circulare a valorilor. Din punct de vedere educativ radiofonia a deschis o nouă cale eficientă de propagarea culturii în masele populare. Ca să ne dăm seama de utilitatea acestei invenții — și de binele adus omenirii de Marconi — observăm că, în timpul celor 17 ani dela popularizarea acestei invenții Danemarca, denumită și „paradisul radiofoniei“ are 700.000 aparate deci nici o familie fără aparat de radio; Anglia are 1 aparat la 5 locuitori, iar Statele-Unite unul la 6. Cel mai mare număr de abonați îl deține Germania cu 8.500.000. În curând se va putea judeca starea de civilizație a unui popor după numărul de aparate ce are. Din nefericire noi nu contăm în statistici de oarece după datele aproximative aproape dacă avem 150.000 abonați.

Geniul și munca perseverentă a acestui om au clădit platforma pe care se va ridica în viitor civilizația științifică, iar numele lui Guglielmo Marconi va trăi etern în amintirea tuturor oamenilor atâta timp cât lumina invențiilor sale va străluci în lume.

ROMULUS CEPTUREANU
cl. VII-a A

COOPERAȚIA ȘI INCEPUTURILE EI IN ROMÂNIA

Când oamenii și-au dat seama că doi consumatori sau producători uniți, pot face mai mult decât aceiași consumatori sau producători lucrând individual, ideia de organizare cooperatistă a străbătut țările ca un plan mântuitor pentru clasele muncitorești.

taliste prin unitățile cooperative, care îndeplinesc astfel funcțiunea de corectiv social.

II. Al doilea și principalul scop este acela de a organiza o economie națională, bazată pe coordonarea factorilor economici, grație unei juste remunerări pentru fiecare din ei.

Ideia de cooperatie rămâne strâns legată de problema socială, care a pus în discuție nevoile muncitorului în raport cu ale patronului.

Cooperatia nu are un înțeles precis și stabilit. Legiuitorul d'abea apucă s'o fixeze într'un text de lege că practica o silește să evadeze din înțelesul vechi, spre un nou înțeles.

Prin cooperatie se pot urmări două scopuri:
I. Moderarea speculei întreprinderilor capi-

Găsim cooperative atât la sate cât și la orașe. Dacă vrem ca o cooperativă dela țară să aibă succes, trebuie să continue, iar nu să se opună spiritului în care este înțeleasă gospodăria, și să se prezinte într'o alcătuire limpede ca să poată fi înțeleasă de toți.

Conducătorii unor asemenea cooperative, trebuie să fie pentru săteni: sfătuitori înainte de a fi negustori.

La orașe, consumatorul sărac a înțeles că numai „cooperăția“ le poate fi salvarea. Inițiatorii înființării de cooperative dela orașe, împreună cu autoritățile, pe deplină înțelegere, au hotărât ca toți să accepte înființarea unei „Cooperative tip“, al cărei rază de activitate, s'ar mărgini la cartier, sau despărțământul parohial, iar recrutarea membrilor urmează a se face din toate straturile sociale.

Primele începuturi de organizație cooperatistă în România (Vechiul Regat), sunt la anul 1870, când găsim o societate cooperativă de credit „Economia“, înființată de P. S. Aurelian și la 1873 găsim cooperativa „Concordia“.

Cooperativa la noi apare sub formă de societate comercială cu capital variabil în codul de comerț din 1887. Sub acest regim s'au înființat diferite societăți cooperative, în special bănci cari s'au depărtat de principiile fundamentale ale cooperativelor din cauză că au fost insuficient tratate de codul de comerț.

La sate, cooperativele au luat ființă din inițiativa învățătorilor și a preoților (au luat naștere mai ales băncile populare). În 1899 sub acțiunea lui Spiru Haret, se înființează 20 de bănci populare, iar în 1900, găsim 44 de bănci. Astfel numărul lor cerscu până în 1902, când erau 700 de bănci populare, cu 69817 membri și cu un capital de 4.250.000 lei. Față de această creștere, se vine cu o lege asupra băncilor populare care admite trei feluri de astfel de bănci.

I. Tipul băncilor independente. Aceste bănci pot să funcționeze, dacă se alcătuiesc conform unui statut special.

II. Tipul băncilor aprobate, care sunt admise să lucreze cu „Casa centrală“ și care trebuie să îndeplinească anumite condițiuni.

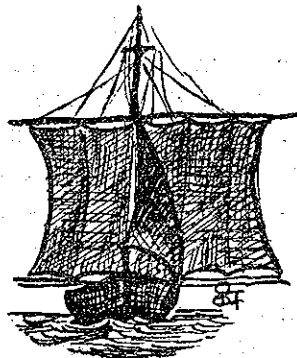
III. Tipul băncilor fără capital formate din părți sociale. Legea permite înființarea de astfel de bănci pe baza răspunderii solidare și nemărginite a membrilor societății. Această lege a fost modificată în 1908, hotărând ca băncile populare sunt scutite de patentă (taxă fixă către stat) numai dacă nu vor lua o dobândă mai mare de 10 la sută pentru societari și 12 la sută pentru nesocietari

Această lege din 1908 rămâne în vigoare până în 1919, când printr'un decret lege, „Casa centrală a băncilor populare sătești“ se transformă în „Casa centrală a cooperăției și împrumuturilor țăranilor“, având ca secțiuni:

1. O centrală a băncilor populare.
2. O centrală a cooperativelor sătești de producție și consumație.
3. O centrală a obștiilor sătești și exploatarelor agricole.

În 1929 se votează o altă lege, care desființează centralele și creiază ca organe de control și îndrumare: „Uniunile cooperative“ și „Oficiul Național al cooperăției române“. Actualele cooperative din România funcționează după un sistem mixt, adică sistemul cooperativelor Reiffeisen și a cooperativelor Schuitz-Delici.

VASILE EFTIMIE
cl. VII-a A.

VIATA-I O JOACA

Ați văzut cum se bucură copiii la joacă? Dece nu ne-am bucura și noi de „joaca“ vieții?

Ani de-arândul proprietarul unei mici drogherii s'a frământat să înfătuiască ceva în stil mare. Drogheria lui o ura de moarte. Nici n'ar fi dorit s'o vadă în ochi, dacă ar fi avut altceva mai bun de făcut.

Toată ziua și-o pierdea fie gândindu-se la fericirea altora cu situații mai bune, fie hoinărind prin grădina publică, din apropiere. Când era în drogherie era trist și absent. Adeseori clienții se întrebau ce să fie cu dânsul sau se revoltau când li se dădea altceva decât ceea ce ceruseră ei.

Tot așa ni se întâmplă și multora dintre noi: pe alții îi invidiem, iar treburile noastre le neglijăm. Ne gândim că alții au o situație mai bună decât noi și suntem siguri că a noastră nu face nici o ceapă degerată. De aceea credem că pentru alții norocul se ține după ei ca scaiul și așteptăm să ne pice și nouă ca para mălăiață...

Cu toate acestea Eminescu avea dreptate când spunea că așa e lumea și ca lumea suntem noi. Din experiența droghistului nostru putem învăța și noi cum să ne vindecăm de această nenorocită stare sufletească. Să nu credeți că este cu neputință! Doamne fereste!

Intr'una din zile droghistul nostru se întâlnește cu un prieten, pe care-l invidia grozav de mult. Din vorbă în vorbă el înțelese că prietenul, pe care-l invidia, era mult mai nenorocit decât dânsul. Și când acesta îi spuse că „în fiecare piept este câte un „of!“, rămasă pe gânduri“...

În definitiv, ce câștiga el amestecându-se în treburile altora, se gândi el... Știa el ceva din greutățile altora? Atunci, ce rost avea amestecul său în treburile altora? De ce să nu-și vadă mai bine de treburile lui? Ce-ar fi dacă și-ar face din profesiunea lui de droghist un fel de „joacă“ a vieții, pe care s'o încununeze cu succes?

Zis și făcut!..

Din clipa aceea luă o mare hotărâre: să considere toate afacerile lui drept un „joc“, care-i tare drag și de care cu greu s'ar putea

despărți. Astăzi, când îi aduci aminte de clipa aceea e nespus de fericit și povestește tuturor secretul reușitei lui.

Acum două zile a venit să mă ia la plimbare. După ce ne-am consfătuیت încotro s'o luăm, am hotărît să mergem spre Șosea.

Ningea frumos... Din când în când, fulgii de zăpadă, luați la goană de vârtejurile de vânt, ne izbeau în față ca să ne îmbujoreze.

Droghistul nostru e aproape de 40 de ani. Dispune de o avere imensă și, cel puțin 50% din drogheriile din țară, sunt în mâna lui.

Cum a ajuns el aici?

Foarte simplu! Dacă îl chema cineva, din apropiere, la telefon, el făcea un semn băiatului din prăvălie și cu receptorul în mână repeta tare:

— „Unde ați spus că locuiți d-nă Georgescu? În strada Traian? Da! Aici aproape? La ce număr? 116? Mai doriți ceva decât 2 bucați de săpun „Cheia“? Da? Foarte bine! Atunci am să vă trimit și 100 gr. ceai de tîi. Bun! Și doriți și 1/4 kgr. spirt alb! Foarte bine d-nă Georgescu! Mai doriți ceva? Bun! Admirabil!

D-nă Georgescu ași dori să vă fac o întrebare: N'ați fost dv. la mine în prăvălie acum o săptămână?... Vă cunoșteam vocea și nu știam sigur dacă sunteți dv... Dar ce ziceți de vremea aceasta? Așa e că e frumos? Da a nins toată noaptea și e o plăcere să te plimbi pe jos! — A!... Voiam să vă spun... și continua să vorbească despre tot ce-i venia prin minte.

În clipa în care el ridica receptorul, asistentul lui se apropie de el, lua comanda, pe care el o repeta și, în câteva clipe, era împachetat tot ceea ce ceruse d-na. Curierul se urca imediat pe bicicletă și ducea d-nei lucrurile cerute. În timpul acesta droghistul o ținea de vorbă, până când aceasta îl ruga să aștepte puțin, căci sună cineva la ușă...

Droghistul zâmbia și aștepta la telefon. Intr'o secundă d-na X era înapoi și-i spunea:

„Vai, domnule Nistor, era chiar omul d-tale! Ce serviciu minunat! Îți mulțumesc și voi

spune la toată lumea ce plăcere e să cumperi dela d-ta !".

Lumea începu să cumpere numai dela d. Nistor, deși mai erau și alți droghști prin apropiere. Toată lumea pleca mulțumită din prăvălia lui. Astăzi d. Nistor a scăpat de orice griji materiale și s'a îndrăgostit de drogheria lui ca un tânăr de aleasa inimii sale.

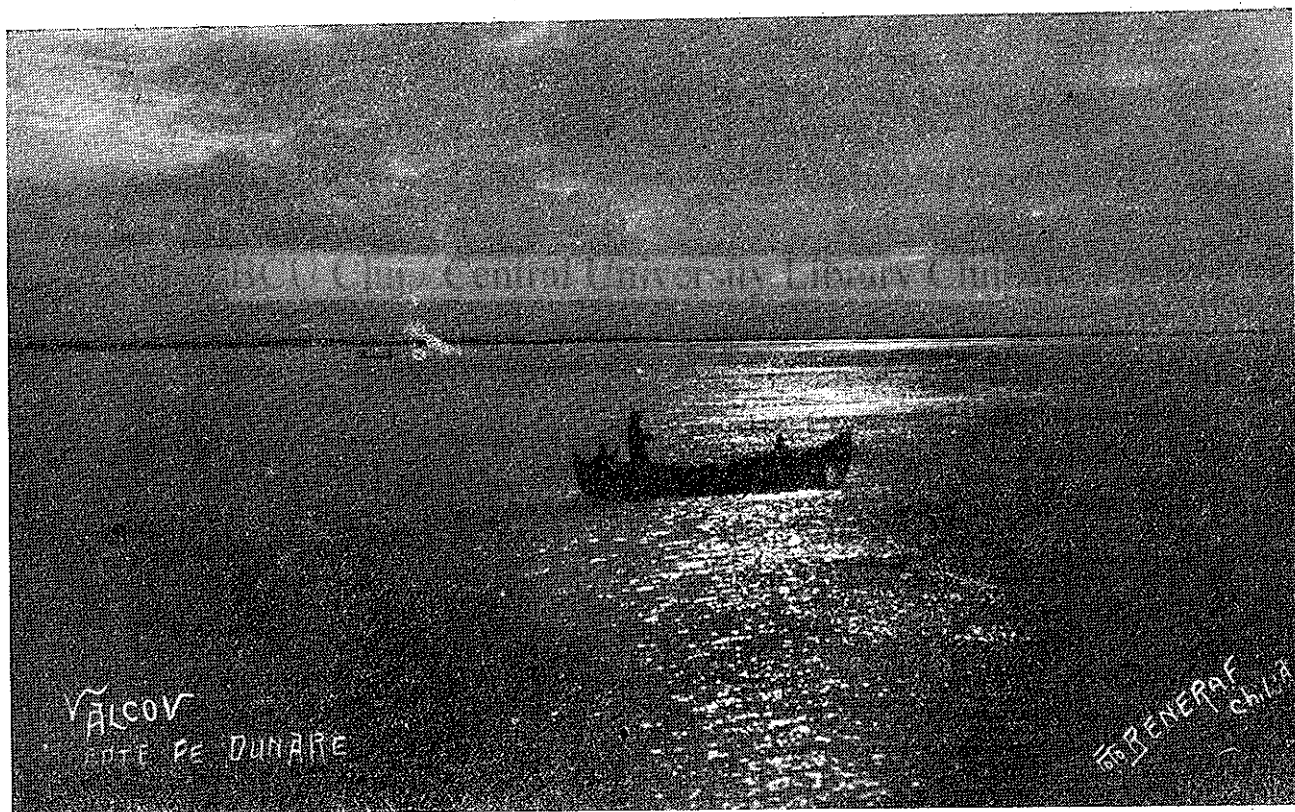
Și astfel el a descoperit secretul ori cărei reușite în viață : să-ți închipui că viața e o

„jocă“. De îndată ce ai acceptat să faci cutare sau cutare lucru, atunci studiază „jocul“ cu toate regulile lui și joacă-l cu drag. Vei învinge cu siguranță ! Voi v'ați jucat vre-odată flăcăi ?

De ce nu încercați și în viața de școală sau socială să faceți la fel ?

Veți încerca de acum înainte? Să dea Dumnezeu să fie într'un ceas bun !

F. G.

VĂLCOV — NOAPTEA PE DUNĂRE

MULTE ȘI MĂRUNTE

MUNCA DE FOLOS OBȘTESC

Organizarea muncii de folos obștesc, care nu înseamnă altceva, decât traducerea în fapt a unei inițiative regești, a devenit astăzi ceva real. S'a putut vedea acum de toți aceasta. Ecoul acestei inițiative a pătruns adânc în masele populației noastre, care a înțeles că astăzi trebuie să dea țării tot surplusul de energie și de pricepere.

Munca de folos obștesc este cea mai bună educație pe care ne-o facem noi înșine.

Săvârșită metodic, va deveni cu timpul un adevărat instrument sufletesc pentru educarea tineretului, căci nu trebuie uitat că munca fizică executată în comun, apropiie om de om, și-l ridică nu numai din punct de vedere fizic, dar și din punct de vedere moral.

Este o inițiativă mărcată, menită să ne îndrumeze pe noi, tineretul, noi viitorii apărători ai acestei Românie Mari, pe căi luminoase, pe căile muncii constructive, care va da țării noastre locul de cinste ce-l merită alături de marile națiuni ale Apusului.

CRONICA SPORTIVA

Matchul dat de echipa liceului nostru cu juniorii clubului Unirea-Tricolor

În ziua de 16 Octombrie a. c. a avut loc matchul de foot-ball între echipa liceului nostru cu echipa juniorilor Unirii-Tricolor.

La ora 10 și jum. apar pe teren echipele, din care lipseau unii jucători, arătați în formația anterioară.

Echipa noastră era lipsită de 5 din titularii ei. Dar, cu toate acestea matchul începe. Un joc de toată frumusețea. Joc omogen, cu pase scurte și pe jos, face ca băieții noștri să se reliefeze fiecare la posturile lor, și în același timp primul mitemps să se joace numai la poarta Unirii. Scorul era deschis de Părălăscu, printr'un shoot puternic și de toată frumusețea în partea stângă a porții, goal care se datorește în mare parte interului stânga, Aninoșanu C. cl. VII. A.

Băieții sunt la lucru, prind curaj după marcarea primului goal și astfel Lulu Mihăilescu

marchează al doilea punct pentru liceul nostru. Să nu uitați însă că acest punct i se datorește efortului personal depus de Lulu.

Cele câteva incursiuni la poarta noastră sunt spulberate de portarul nostru care este în formă, ca în zile mari, dar face greșala ca în ultimele minute ale reprizei, să scape o minge de la 6 m. și astfel Unirea marchează primul punct.

La reîncepere Unirea pornește la muncă, care este răsplătită prin egalarea rezultatului.

TACHE R. PETRE

DE TOATE

Actualmente se găsește în comerț un produs cunoscut sub numele de „meta” și care se întrebuințează pentru încălzitul mașinilor portative de bucate, a aprinzătoarelor de buzunare, etc.

Cuvântul „meta” este prescurtarea cuvântului chimic „metaldehidă”.

La baza lui stă carbura calciu.

Se știe că acest corp, sub acțiunea apei, dă acetilenă: ori, acest gaz se bucură de proprietatea curioasă de a se transforma sub acțiunea unor reactivi, în metaldehidă, care nu este un corp cristalizat. Această metaldehidă care nu este altceva decât „meta”, este comprimată, pentru a i se reducă cât mai mult posibil volumul.

Meta arde foarte ușor și în întregime, nu se topește în apă, combustivitatea sa nu lasă reziduuri, degajând 600 calorii pentru 1 kilogram, ca și cărbunele obișnuit.

Fiecare artist, scriitor sau poet lucrează după un ritm diferit și care cu greu se accelerează sau se încetinește.

Goethe a scris o poezie în șapte zile; în schimb a gândit ani de-a rândul la Faust.

In țara Șilule, situată pe Nilul superior, există păduri muzicale în care crește salcâmul-fluier.

Spinii albi ai acestor copaci capătă niște umflături de mărimea nucilor, cauzate de anumite insecte care își depun acolo ouăle spre clocire.

Când noile insecte au crescut în deajuns, ete găuresc pereții tari ai bășicilor, pleacă și lasă niște găuri rotunde.

Vântul trece peste aceste găuri și cum bășica are proprietatea unui mic fluier, rezultă sunetele muzicale și pădurile răsună ca niște concerte vesele de flaut.

A. I.

Dela „Straja Țării“

Directia educației din „Straja Țării“ dă următoarele lămuriri:

Colecția completă de coruri străjerești este în curs de tipărire.

In lucru se află: Manualul de jocuri, colecția de dansuri naționale, manualul pentru lucrări gospodărești și de interes obștesc și broșura anexă programelor analitice străjerești, cuprinzând:

Texte biblice, formații, instrucțiuni pentru șezători, excursie cu teme etc.; Cartea Samarianului; Indrumări pentru efectuarea unei anchete sociale; Farmacia stolului și a gospodarului; Lecturi pentru străjeri. (Antologie).

Cărți: Recenzii

Ma'ior adjutant: TEOFIL SIDROVICI și C. ENESCU BUGHEA: „O credință și un avânt“.

Mișcarea de educație națională integrală, străjeria, după însăși cuvintele Marelui Străjer este „O credință și un avânt“.

Această definiție concisă, servește drept titlu, unei valoroase lucrări străjerești scoasă de sub tipar, în editura Luceafărul, de către d-l Teofil Sidrovici, comandant al Strajei Țării, în colaborare cu d-l C. Enescu-Bughea.

Cartea cu o copertă atrăgătoare într'un format potrivit a venit la timp să umple un gol simțit în literatură, lămuritoare asupra străjeriei. Putem spune că este cartea de căpătâiu a străjeriei.

În ea autorii, dela început ne dau prețioase lămuriri asupra ideologiei, doctrinei și metodei străjerești, lămuriri absolut necesare în primul rând tuturor comandanților străjeri încadrați în Straja Țării, ca elemente active pe teren.

Dar ea este tot atât de valoroasă și pentru orientarea opiniei publice în ce privește rolul și rostul „Strajei Țării“.

Sintetizează „Străjerismul“, ca mișcare de educație, subliniază și lămurește clar și convingător scopul și ideologia străjerismului.

Plastic, pune în lumină principiile de bază ale străjerismului care sunt sintetizate în deviză, rezultând însă din realitățile și necesitățile vieții naționale.

Lucrarea e împărțită în patru părți. Închinată fiind Marelui Străjer, ea ne aduce în partea întâia nouă discursuri ale Majestății Sale Regelui, rostite în diferite ocazii festive străjerești, care discursuri ca izvoare de apă vie, picură adevărul în suflete și lasă să se desprindă importanța și necesitatea străjeriei pentru crearea unui viitor mai bun Țării, prin îndrumarea năzuințelor tineretului care se ridică, spre țeluri superioare.

Nicăeri nu găsim mai bine sintetizat rolul și rostul străjeriei ca în cuvintele:

„Străjeria este un lucru specific românesc izvorât din nevoile intime ale țării noastre, clădită numai și numai pe ceea ce cer nevoile României și neamului românesc“.

Deci printr'o înțeleaptă intuiție a vremurilor noi o adaptare a mișcării de educație a tineretului la necesitățile clipei actuale.

„Străjerul înainte de toate trebuie crescut să fie un bun cetățean, un desăvârșit patriot, iubitor de Neam și de Rege, mândru că este Român“.

Îată în câteva cuvinte, schițat un întreg program de viață și activitate.

În partea a II-a a lucrării, găsim documentarea psihologică și pedagogică a mișcării străjerești. În 7 capitole nu este lămurită nu numai metoda străjerească ci și cum se situează străjerismul față de realitățile sociale, ca ideologie, apoi raportul său cu societatea (opinia publică) Biserica și Școala (Corpul didactic).

În partea III-a a lucrării, găsim rezumatul conferințelor care stau la baza doctrinei: străjerismul rostite de personalitățile cele mai reprezentative ale culturii românești: Patriarhul Miron I., prof. N. Iorga, prof. dr. C. Angelescu, prof. S. Mehedinți, prof. dr. St. Șoimescu, prof. D. Gusti, prof. Gh. Țițeica și prof. I. Bratu.

În partea a IV-a, găsim istoricul străjerismului. Cum a luat ființă O. E. T. R.-ul transformat azi în Straja Țării, și întâiul centru de îndrumare străjerească la Breaza.

Cartea aceasta care dă atât de prețioase lămuriri este scrisă într'un stil ales. Ea nu trebuie să lipsească din biblioteca niciunui Cămin Cultural, din biblioteca niciunei unități străjerești, căci numai cunoscând ideologia, doctrina și metoda de lucru a străjerismului, putem înțelege măreția operei de educație inițiată de Marele Străjer, pentru îndrumarea și organizarea tineretului românesc, spre binele Țării și al Neamului.

Străjerismul îmbrățișează și problema ridicării satului de aceea, ea trebuie să se găsească în biblioteca tuturor intelectualilor dela sate.

Îată de ce o recomandăm cu toată căldura.

Prof. A. S. Gota

STANCIU STOIAN: Ion Creangă și școala poporului. Din pedagogia „Amintirilor”. — S-ar putea crede că adevăratele creații de artă sau de literatură propriu zis, n'ar avea nimic comun, cu principiile pedagogice. Sau literatura în genere ar influența și ar ajuta într-o oarecare măsură instrucția și nicidecum principiile de educație individuală sau colectivă. Cam aceasta ar fi impresia pe care ne-a sugerat-o apariția lucrării d-lui Stanciu Stoian: „Ion Creangă și școala poporului”, sau mai bine zis subtitlul acestei lucrări — „Din pedagogia amintirilor” — Și în adevăr, ne-am învățat să vedem în Creangă pe „marele povestitor”, pe unchiușul sfătos, care ne scoate din tolba fermecută a imaginației lui, țesută din humor sănătos, felurite minunății de basm.

Prinși în mrejele fermecate ale povestirii lui Creangă ne-am mulțumit să pŕuțim întotdeauna pe norii de azur ai „Amintirilor din copilărie”, visând la însăși copilăria noastră și consacrandu-l definitiv și pe bună dreptate, genului epic înviorat de humor, spre deosebire de epicalul nostalgic al lui Sadoveanu.

Dar iată că de data aceasta, d-l Stanciu Stoian, vine să spună ceva nou despre Creangă, reabilitând oarecum admirabila personalitate completă a acestui geniu, ieșit din popor. De altfel știam noi că Ion Creangă a fost și învățător la Iași, dar nu știam c'a fost învățătorul neamului românesc, cum îl numește d-l St. St. Cui îi venea să creadă că acest „neserios”, acest om care se ținea de „fleacuri”, să poată face pe învățătorul autoritar, învățătorul recomandat de mulți din pedagogii noștri de azi, în fața căruia să tremure bieții copii. Cu toate acestea Creangă, — acest „neserios”, acest „hătru bun de glume” a fost adevăratul învățător. Arătam cu prilejul ferecit al apariției unei alte lucrări a d-lui Stanciu Stoian: „Copilul în literatură” — o lucrare de reală valoare pedagogică, cât de bine analizează acolo raportul ce a existat între literatură și artă pe de o parte și între psihologie (de când există ca știință) de cealaltă parte. Și d-sa spunea foarte adevărat că și una și cealaltă s'au înțeles reciproc, sau mai bine zis, atât una cât și cealaltă n'au înțeles de loc pe copil atunci când au vrut să ni-l redea așa cum este el. În diferitele epoci istorice, copilul ne este înfățișat ca adult și tratat ca atare, atunci când a fost vorba de educarea lui. Ei bine, din dragostea ce a avut-o Creangă, față de copii, din iluminarea aceasta, au țâșnit principii revelatoare de educație înaltă. E destul să cităm câteva din lucrarea d-lui Stanciu Stoian, pentru a vedea valoarea pedagogică a principiilor pe care Creangă, sprijinea educația ce o făcea elevilor săi:

„Eu, spunea el, când fac o lecție, mă gândesc la mine, când eram școlar, mă gândesc la mine, pe unde nu înțelegem și caut să lămuresc copiii, așa ca să înțeleagă”.

Pentru ca elevii săi să priceapă mai bine, spune d-l Stanciu Stoian, se cobora la mîntea lor, presărînd lecțiile cu glume gustate de copii”.

— „Măi Țică, ia fă la tablă pe Crăcănatu (M)... ia fă pe Ghebosu (G)... pe Covrigu (O)

Și pentru a vedea de ce se adresa așa copiilor, este pentru că el făcea deosebire între copil și omul mare, căci, spunea el: „... ce-i pasă copilului, când mama și tata se gândesc la neajunsurile vieții, la ce poate să le aducă ziua de mâine, sau să-i frământă alte gânduri, pline de îngrijire

Copilul, încălecat pe bățul său, gîndește că se afă călare pe un cal de cei mai strașnici, pe care aleargă cu voce bună, și-l bate cu biciul, și-l strunește, cu tot dinadinsul și răcnește la el din toată inima, de-și ia auzul; și de cade jos, crede că l-a trîntit calul și pe băț își descarcă mânia în toată puterea cuvîntului”.

Și acum, ca să vedem pentru ce d-l Stanciu Stoian, identifică pe Creangă cu înțelepciunea proverbială a poporului nostru, cu pătura din care a ieșit — pătura țărănească, citez mai departe:

„In sfârșit mai crede Creangă, — aceasta o spune tatăl său—fiecare copil își are „datul său” de la soartă și e bine să meargă pe drumul său fiecare, nu toată lumea la carte înaltă, pentru că nu este dat oricui să fie „popă”, ci mai bine să-și caute fiecare locul său”.

Mă opresc aici, pentru a preciza că noua și justa interpretare a „Amintirilor din Copilărie”, ne atrage încă odată, atenția, asupra puterii de analiză a autorului acestei lucrări, a acestui spirit înscoditor în găsirea celor mai potrivite metode de educație.

D. N. Barlogeanu

LECA MORARIU: „Dela Noi”, editura „Glasul Bucovinei”, Cernăuți.

Sub titlul „Dela Noi”, autorul acestei cărți nu ne prezintă un samplu vorum de povești, cum se pare la prima vedere, ci ne prezintă mult mai mult, ne prezintă o parte a ceea ce provincie cu un trecut atât de sbruciumat, pămînt și vie din suflitul românesc artistic, suflitul bucovinean, sufllet pe care nemuritorul V. Alecsandri, le-a cântat atât de frumos. Cartea de povești din Bucovina, despre care însemnăm aici aceste rânduri, prea puține este, prezentată în a V-a ediție și este premiata de Academia Română cu premiul Adamachi din 1921.

Despre valoarea acestei minunate înmănuncheri de povești „Dela Noi”, au vorbit la timp cele mai indicate personalități. Amintim că e prefăcută de d-l prof. universitar N. Iorga, iar d-l prof. Sextil Pușcariu a făcut raportul către Academie, pentru premiarea ei. Ce am mai putea adăuga noi, la cuvîntul Academiei și a ilustrului admirator și deschizător de orizonturi noi, d-l N. Iorga? Totuși nu e de prisos a spune că „Dela Noi”, este o carte în care se ogîndește suflletul românesc curat, sufllet ce nu s'a resimțit de nicio influență, suflletul săteanului, care este izvorul nemăturatei noastre literaturi populare. Aici este marea merit al d-lui Leca Morariu, de a fi știut, cu intuiția specifică artistului, unde să se adreseze pentru a culege minunatele povești bucovinene risipite prin satele cu moșteni și gospodine torcînd fuiorul.

Așa cum d-l Leca Morariu ne prezintă această carte, este urmașul cel mai autentic al marilor noștri povestitori: P. Ispiresou și I. Creangă.

OCTAVIAN NEAMȚU: Propunere pentru organizarea muncii obștești în România.

D-l Octavian Neamțu, în broșura cu numele de mai sus, aduce prețioase sugestii pentru organizarea muncii obștești în România. Propunerile în această problemă sunt cu atât mai prețioase, cu cât problema organizării muncii la noi este — să o recunoaștem — prea puțin desbătută și prea nesatisfăcătoare, până acum soluțiile date.

Broșura de care ne ocupăm este scoasă sub auspiciile Institutului Social Român — secția sociologică — Institut pe care l-a creiat ilustrul și poate singurul nostru sociolog, d-l profesor D. Gusti.

Echipele Regale Studențești, sub diriguirea Fundației Culturale Regale „Principele Carol”, cu sprijinul și îndrumarea Augustului nostru Suveran, sunt pentru problema muncii obștești la noi, cea mai de valoare experiență.

Neapărat, ca far de conducere în organizarea muncii sătești, este Căminul Cultural, în secția stabilite. Pentru început, deși puțin, totuși e bine ca măcar în 71 de sate, adică câte un sat de fiecare județ, ar trebui să se legifere *obligățiunea autorităților și administratorilor de a fi în slujba programului de muncă al Căminelor Culturale, investite de înșile cu autoritate de Stat, cum spune însuși autorul.*

Propunerile d-lui Octavian Neamțu sunt — și te convingi după ce citești broșura — de cea mai mare însemnătate în găsirea soluțiilor pentru cât mai buna reușită în soluționarea problemei muncii obștești în România.

D. I.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR: *Asociațiile Agricole „Bunii Gospodari”; Actul constitutiv și Statutele asociației agricole „Bunii gospodari”.*

Este cunoscută tuturor cititorilor noștri activitatea de îmbunătățire a muncilor agricole pe care Ministerul Agriculturii o desfășoară în ultimul timp. Cu vorba și cu fapta, organele competente ale ministerului caută să miște din loc actualele stări de lucruri. Pe noi această frumoasă muncă nu poate decât să ne bucure, amintindu-ne că și căminele noastre au, de multă vreme, în programul lor de lucru și un capitol al muncii. Nu ne îndoiim că bunele voiași pe care căminele le vor fi trezit și strâns la un loc în a-țatele sate, vor primi dela reprezentanții organelor agricole ale Statului ajutoare și îndrumări efective.

Ministerul se gândește chiar la o colaborare cu căminele pe care o recomandăm și noi cu toată bunăvoința. Acei dintre cititorii noștri cari vor dori să afle amănunțit ce sunt asociațiile agricole „Bunii Gospodari”, pot să ceară informații dela organele agricole locale, care le vor sta la dispoziție cu toată bunăvoința.

D. D.

IONEL TEODOREANU: *„Secretul Anei Florentin”* ed. „Cartea Românească”.

Anul trecut, printr'o simbolică prefață, la romanul „Arca lui Noe”, d. Ionel Teodoreanu, își luase anga-

jamentul față de marele critic al lui spiritual, G. Ibrăileanu, că va părăsi forma lirică a romanelor sale și se va încadra în rândul romancierilor psiho-sociali.

Deși romanul începea cu aceleași cireșe și rumene mere, a tratat mai mult o temă psiho-socială; dar care n'a isbutit. Poate văzând acestea, autorul Modellenilor, a revenit la vechea-i formă.

A revenit la acei stil liric întrebunțat în romanul „Loreley”, cu scrisori mistice și personaje inventive. Astfel, acțiunea noului roman „Secretul Anei Florentin” se învârtă în jurul unui personaj destul de real redat „Horia Orghidan”, maestrul al baroului din Iași și soțul unei distinse femei Ana Florentin; dar care nu i-a corespuns și viața nu i-a făcut-o fericită timp de 17 ani de căsătorie. Natural e că nici unul din ei nu e vinovat. Nici Horia Orghidan — care la vârstă de bătrânețe, cunoaște lumea, și nici Ana, care se aruncă în valurile albastre ale mării care o cheamă, — prin faptul că era femeia ideică — gospodină — și ajutor soțului. Tema romanului deși foarte suspectă, mai ales în ceea ce privește mentalitatea timpurilor noastre, este de actualitate și autorul a plasat-o în jurul unei familii demne, pentru a o susține.

Bine conturată Ivona, are aceleași trăsături cu ale eroinei din „Loreley” și de rândul acesta ni se pare că d. Teodoreanu, pentru a fi, pe placul publicului, se repetă. Totuși romanul „Secretul Anei Florentin” e de succes remarcabil.

V. Gheșea

CAMILLE FLAMMARION: *„Dumnezeu în natură”, tradus de P. S. Irineu Mihălcescu, vicarul Patriarhiei române și Pr. V. Nicolescu, București, 1933, Editura „Pace” Str. Sf. Apostoli 10 bis — ediția II-a, este o lucrare care nu trebuie să lipsească din biblioteca niciunui tânăr. Flammarion apără ideea de Dumnezeu și nemurirea sufletului cu uimitoare cunoștințe, din domeniul științelor pozitive, într'o formă literară nespuse de frumoasă. Cartea are 463 p. și costă 100 lei. Dela editură direct se poate procura numai cu 80 lei.*

PR. HARALAMBIE POPESCU: *„ISUS HRISTOS — Sf. Evanghelie într'una”* București 1937, Editura „Pace” Str. Sf. Apostoli 10 bis. Este o carte de 320 pagini, cu 100 ilustrațiuni în text și tipărită în condițiuni tehnice ireproșabile. Autorul a căutat să ne redea viața Mântuitorului Hristos așa cum apare din Sf. Evanghelii și într'o limbă neaoș românească. Lucrearea costă 120 lei. Procurată dela editură direct, costă numai 80 lei.